

Ordnat på Thielska när nu möter då

Elis Åslund, "Kaskaivo, Kvikkjokk" 1899. (Bilden är något beskuren.) FOTO: TORD LUND

12 november 2014 kl 17:05, uppdaterad: 12 november 2014 kl 17:06

SKULPTUR, MÅLERI ERNEST THIELS KÄNSLA FÖR NATUREN: JAKT, KONST OCH AFFÄRER

Thielska galleriet

T o m 18 januari

Efter de senaste årens turbulens har det nu lugnat ner sig på Thielska galleriet. Det är både på gott och ont, man vill ju inte att den unika institutionen ska sjunka tillbaka ner i den törnrosasömn det befann sig i när paret Linde styrde och ställde i långt över tre decennier.

Patrik Steorn, som tillträdde i december förra året, går med den nya utställningen vidare med ambitionen att fördjupa bilden av konstsamlaren och riskkapitalisten Ernest Thiel. I den första utställningen låg fokus på familjen och det sociala livet i huset. Nu handlar det om Thiels "känsla för naturen".

Jag vet inte om det är rätt väg att gå för att få ut konstpubliken till Blockhusudden men Steorn har i alla fall plockat upp sevärda men sällan visade verk ur magasinerna, kompletterat med några inlån från epoken och ställt dem mot tre samtida konstnärer: Ernst Billgren, Corinne Ericson och Akay.

Resultatet är en prydlig utställning, utan skogens dofter och jaktens blod. Med endast en kvinna, Corinne Ericson, har det blivit till en framställning av den manliga känslan för naturen i allmänhet och Ernest Thiels i synnerhet.

Steorn lyfter fram Thiels dubbla inställning där intresset för jakt och samlandet av konst med naturmotiv gick sida vid sida med exploateringen av Norrland, med malmbrytningen som en god inkomstkälla. Finansmannen Knut Wallenbergs fotografier från en vandring med industrifolk och riksdagsmän från Narvik till Gällivare, arrangerad av Thiel och Wallenberg 1896, blir här till ett fascinerande tidsdokument.

Corinne Ericsons konceptuella fotodokumentation av både fungerande och förfallna jaktorn infogar sig smidigt bland målningar av konstnärer som Elis Åslund (vars magnifikt dystra skildring av fjället Kaskaivo hör till utställningens toppnummer), den något bortglömda Oskar Bergman och, naturligtvis, Bruno Liljefors.

Ernst Billgrens söta (och samtidigt grymma) film om en jägares diskussion med ett förmänskligt villebråd trivs bra bredvid Axel Sjöbergs rustika "Skärkarl". Inte ens Akays jaktorn i parken, byggt över Rodins skulptur "Skuggan", förmår rubba ordningen ute på Thielska.